

Så det første spørgsmål er: Hvorfor skal befolkningen ikke nu betale de skatter, der reelt følger med det offentlige forbrug, der er i disse år? Hvorfor er det kommende generationer, der skal betale for det?

Og spørgsmål 2: Hvorfor går man ikke i gang med at få nedbragt underskuddet i 1996 frem for at vente, når man nu har et fornuftigt mål, nemlig år 2000?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Ja, fru Anne Birgitte Lundholt fortsatte i gram-mofonrillen. Det må jeg så beklage. Det bliver jeg jo også til en vis grad nødt til ved at sige, at fru Anne Birgitte Lundholts eget parti har deltaget i regeringer, hvor skattetrykket steg og steg og steg, mens jeg deltager i et parti, der danner baggrund for en regering, hvor man har gennemført en skattepolitik, der betyder, at skattetrykket falder og falder og falder.

Til hr. Kim Behnke vil jeg blot sige, at hr. Kim Behnkes børn og børnebørn ud over noget af den gæld, de måtte overtage, også kommer til at overtage et samfund med mange, mange, mange værdier. Det kan man ikke se bort fra. Man kan kun se bort fra det, hvis man anskuer samfundet som fuldstændig statisk, og det gør vi ikke i Socialdemokratiet. Det er en af baggrundene for, at der i det, man kan kalde dårlige tider, ugunstige tider med stigende arbejdsløshed, vanskelige internationale økonomiske forhold, vil være god grund til at have et underskud på de offentlige finanser. Lige så vigtigt er det, når tiderne bliver bedre, at vende billedet og sørge for at få overskud på de offentlige finanser.

Og det har vi lagt en nøje plan for, sådan at samfundet kan udvikle sig, at det ikke bliver slået i stykker, men at vi holder kursen med det faste mål her først i 1997 at skabe balance på de offentlige finanser – og for de statslige at have det mål, som hr. Kim Behnke også beskrev heroppefra, nemlig balance og siden hen overskud.

Thor Pedersen (V):

Finansloven er den vigtigste lov, der skal vedtages i hver folketingssamling. Det giver den også indtryk af med et omfang på mere end 400 sider og med tilhørende anmærkninger på mere end 2.200 sider. Da det meste er tal og korte kommentarer, er det utilgængeligt for de fleste. Det er bare tal, og det er rimelig kedeligt.

Det påstås, at finansloven i princippet kan sammenlignes med et almindeligt husholdningsbudget. Det er rigtigt, at det er et budget, men det er et budget, hvortil der er knyttet bevillingsretlige regler og dermed adgang til at bruge penge.

Det er her, rammerne for det danske samfund fastlægges, og det er her, man viser, hvilken retning samfundet egentlig skal bevæge sig i. Det er derfor den vigtigste holdningsprægede lov overhovedet, som Folketinget skal forholde sig til i en folketingssamling. Det er derfor helt afgørende at diskutere holdninger, mere end hvordan tallene egentlig er lagt sammen.

Som udgangspunkt kan vi dog konstatere, at det offentlige ingen penge har, i hvert fald ikke andre end dem, det tager fra andre. Kassen er tom, ja, der ligger på bunden af statskassen lister med skyldige beløb, der er vokset år for år, og som med denne finanslov vil runde ca. 770 mia. kr.

Nogle går rimelig let hen over problematikken omkring statens samlede gæld, for det er jo blot penge, man skal tage fra danskere og give til andre danskere, siges det. Men sandheden er den enkle, at det kræver penge at tilbagebetale statsgælden og renterne. Det er penge, der kun kan opkræves over skatterne. Derfor er statsgælden med renter og afdrag nøjagtig lige så byrdefuld for skatteborgerne som enhver anden statslig udgift.

Det er Venstres klare opfattelse, at vi har en helt uansvarligt høj dansk statsgæld. Prisen er en rentebetaling på over 60 mia. kr. i 1996, et beløb, der langt overstiger, hvad staten bruger til sin egentlige driftsvirksomhed. Eller sagt på en anden måde: Staten bruger f.eks. mere til renter end til den samlede aldersbetingede folkepension. Eller rentebetalingen på statens gæld er f.eks. dobbelt så stor som udgiften til samtlige danske sygehuse. Den eneste udgift, der overstiger statens renteudgift, er det beløb, vi betaler til folk, der er sunde og raske i en arbejdsduelig alder, vel at mærke for ikke at arbejde.

Sådan har det ikke altid været. Det er en virus, der er kommet ind i det danske samfund i de sidste tyve år. Alle ønsker offentlige goder til sig selv, og alle råber i kor, at det offentlige skal betale.

Det er godt og rigtigt at give til andre, det er knap så godt at tage fra andre, men det er skidt at tage fra andre for at give til sig selv. Men det generer åbenbart ikke regeringen. Den har påført det danske samfund en enorm gældsbyr-